

РЕШЕНИЕ

№ 13429

гр. София, 06.04.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 17 състав, в
публично заседание на 23.03.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ана Методиева

при участието на секретаря Грета Грозданова, като разгледа дело номер **1510** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДВП).
Образувано е по жалба на А. П. Я., ЕГН [ЕГН] с адрес в [населено място], [улица], ет. 5, ап. 15, подадена чрез адв. И. В., срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ЗПАМ) № ГРАМ-1808612 от 25.01.2026 г. на младши автоконтрольор към Отдел „Пътна полиция“ (ОПП) в Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), за прилагане на принудителна административна мярка (ПАМ) по чл. 171, т. 1, б. б) ЗДВП – временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство (СУМПС) на водач, който при управление на МПС, откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване – до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 18 месеца.

Жалбоподателят – А. П. Я., излага доводи за незаконосъобразност на оспорената заповед. Твърди, че при проверката е дал отрицателна проба за алкохол, отказал е да бъде изпробван с Drug test 5000 поради опасения от фалшиво положителен резултат, но изрично е заявил съгласие да се подложи на медицинско и химико-токсикологично изследване, за което му е бил издаден талон за изследване и той се е явил във Военно-медицинска академия (ВМА), където са му взети биологични проби. Поддържа, че при тези данни материалноправните предпоставки за прилагане на мярката не са били налице, респективно заповедта е издадена преждевременно и в противоречие с материалния закон. В съдебното заседание, чрез процесуалния си представител, поддържа жалбата и моли съдът да вземе предвид представения документ за резултатите от

кръвните изследвания.

Прави искане оспорената заповед да бъде отменена. Претендира разноси по делото въз основа на представен списък. Жалбоподателят се представлява от чрез адв. И. В., Софийска адвокатска колегия.

Ответникът - младши автоконтролор към Отдел „Пътна полиция“ в Столична дирекция на вътрешните работи, в представени по делото писмени бележки оспорва жалбата като неоснователна. Поддържа, че заповедта е издадена от компетентен орган, при спазване на процесуалните правила и в съответствие с материалния закон. Счита, че отказът на водача да бъде изпробван с техническо средство е достатъчен за прилагане на мярката, като липсата на употреба на наркотични вещества не променя извода за законосъобразност на акта.

Прави искане жалбата да бъде отхвърлена като неоснователна. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение от насрещната страна.

Административен съд – София-град, III отделение, 17 състав, след като обсъди доводите на страните и провери оспорения акт с оглед правомощията си по чл. 168, ал. 1 АПК, намира за установено от фактическа страна следното:

На 25.01.2026 г., около 11:11 ч., в [населено място], по [улица], с посока на движение от [улица]към [улица], срещу № 122, А. П. Я. е управлявал лек автомобил „Форд К.“ с рег. [рег.номер на МПС] . При извършената полицейска проверка водачът е отказал да бъде изпробван за употреба на наркотични вещества или техни аналози с техническо средство Drug Test 5000 с № АРПК 0001. Издаден му е талон за медицинско изследване № 292719 за ВМА. За констатираното е съставен Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) серия ГА № 4873867/25.01.2026 г.

На 25.01.2026 г., въз основа на съставения АУАН, е издадена процесната ЗППАМ № ГРАМ-1808612, с която на основание чл. 171, т. 1, б. б) ЗДВП е разпоредено временно отнемане на СУМПС на жалбоподателя до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 18 месеца.

На 25.01.2026 г., в изпълнение на издадения талон за изследване, жалбоподателят се е явил във ВМА, където са му взети проби кръв и урина.

В хода на делото е изискан от ВМА и представен Протокол рег. № И-1449/13.02.2026 г. за химическо изследване за определяне концентрацията на алкохол и за химикотоксикологично изследване за установяване употреба на наркотични вещества или техни аналози.

По делото е представена и мотивирана резолюция № 26-4332-М000486/19.02.2026 г., с която административнонаказателното производство по АУАН серия ГА № 4873867/25.01.2026 г. е прекратено, като е прието, че съгласно Протокол № И-1449/13.02.2026 г. не е установено наличие на наркотични вещества в кръвната проба. Тази резолюция е приета като доказателство в проведеното по делото открито съдебно заседание.

Оспорената заповед е връчена лично на адресата на 25.01.2026 г., а жалбата срещу нея е подадена на 02.02.2026 г.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е допустима – подадена е от надлежна страна, адресат на оспорения акт, имаща право и интерес от оспорването, в законоустановения срок и срещу подлежащ на съдебен контрол индивидуален административен акт.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДВП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, б. а) и т. б се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този

закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. По делото са представени Заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи, с която са определени службите за контрол по ЗДВП, Заповед № 513з-12086/14.10.2025 г. на директора на СДВР, с която са оправомощени длъжностни лица да издават заповеди за прилагане на ПАМ по чл. 171 ЗДВП, както и Заповед № 513з-9737/13.09.2024 г., от която се установява заеманата от издателя длъжност към релевантния период. От съдържанието на тези писмени доказателства се установява, че към датата на издаване на оспорената заповед Л. М. А. е заемал длъжност младши автоконтрольор в 02 група „Пътен контрол“ на 01 сектор „Пътен контрол и организация на движението“ към отдел „Пътна полиция“ при СДВР, а длъжността му попада в кръга на оправомощените със заповедта на директора на СДВР длъжностни лица. Ето защо съдът приема, че оспореният индивидуален административен акт е издаден от материално и персонално компетентен орган.

Заповедта е обективизирана в изискуемата писмена форма и съдържа необходимите реквизити по смисъла на чл. 59, ал. 2 АПК и чл. 172, ал. 1 ЗДВП. В този смисъл не са налице пороци във формата на акта, които самостоятелно да обуславят неговата отмяна.

В случая обаче съдът намира, че оспорената заповед е издадена при неправилно приложение на материалния закон.

Съгласно чл. 171, т. 1, б. б) ЗДВП, за осигуряване безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилага принудителна административна мярка „временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство“ на водач, който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване и/или с техническо средство, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и на водач, който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца; при наличие на изследване от кръвна проба или изследване с доказателствен анализатор по реда на чл. 174, ал. 4 установените стойности са определящи. Следователно приложението на тази мярка е обусловено от наличието на някоя от изрично посочените в закона материалноправни предпоставки.

От фактическа страна по делото е безспорно, че на 25.01.2026 г. около 11:11 ч. в [населено място] жалбоподателят е управлявал лек автомобил „Форд К.“ с рег. [рег.номер на МПС] и е бил спрян за полицейска проверка. Безспорно е и че при тази проверка той е отказал да бъде изпробван за употреба на наркотични вещества или техни аналози с техническо средство Drug Test 5000 с № АРПК 0001, за което му е бил съставен АУАН серия ГА № 4873867/25.01.2026 г. и е бил издаден талон за медицинско изследване № 292719 за ВМА. Именно въз основа на тези констатации е била издадена и процесната ЗППАМ.

Същевременно обаче от събраните по делото доказателства се установява още, че след издаването на талона за медицинско изследване жалбоподателят се е явил във ВМА и е дал биологични проби – кръв и урина – за извършване на химическо и химико-токсикологично лабораторно изследване.

В конкретния случай от приетия по делото Протокол рег. № И-1449/13.02.2026 г. се установява, че в предоставената кръвна проба, взета от А. П. Я., не е установено наличие на алкохол и наркотични вещества. Същевременно в предоставената проба урина е установено отсъствие на алкохол и наличие на специфичен метаболит – карбокси-Δ9-ТНС, доказващ употреба на

тетрахидроканабинол.

По аргумент от разпоредбата на чл. 171, т. 1, б. б) ЗДвП, съгласно която при наличие на изследване от кръвна проба или изследване с доказателствен анализатор по реда на чл. 174, ал. 4 ЗДвП установените стойности са определящи, както и с оглед регламентацията в Наредба № 1 от 19.07.2017 г. за реда за установяване употребата на алкохол и/или наркотични вещества или техни аналози, при химико-токсикологичното лабораторно изследване определящо значение има резултатът от изследването на кръвната проба. Ето защо установяването на метаболит в урината не е достатъчно да обоснове извод за употреба на наркотични вещества по смисъла на закона, след като в кръвната проба такава употреба не е установена. В този смисъл съдът приема, че по делото не е доказано жалбоподателят да е управлявал МПС след употреба на наркотични вещества или техни аналози.

Този извод се потвърждава и от представената по делото мотивирана резолюция № 26-4332-М000486/19.02.2026 г., с която административнонаказателното производство по АУАН серия GA № 4873867/25.01.2026 г. е прекратено. От съдържанието на този акт е видно, че прекратяването е постановено именно поради това, че съгласно Протокол за химическо и химико-токсикологично изследване № И-1449/13.02.2026 г. не е установено наличие на наркотични вещества в кръвната проба. Макар мотивираната резолюция да не е обвързваща съда относно крайния извод по настоящия спор, тя представлява доказателство по делото за установения в хода на административнонаказателното производство отрицателен резултат от кръвното изследване и кореспондира изцяло с останалия доказателствен материал.

Съгласно чл. 142, ал. 2 АПК установяването на нови факти от значение за делото след издаването на акта се преценява към момента на приключване на устните състезания. Нови факти от значение за делото могат да бъдат и тези, които, макар да са удостоверени с документ след издаване на акта, се отнасят до релевантни за спора обстоятелства, съществували още към момента на постановяването му, и разкриващи действителното наличие или липса на материалноправните предпоставки за издаването му. В случая представеното експертно заключение от ВМА именно по такъв начин разкрива, че още към момента на издаване на заповедта жалбоподателят не е бил лице, за което е установена употреба на наркотични вещества чрез определящото изследване на кръвна проба. Ето защо този доказателствен резултат следва да бъде съобразен от съда при осъществяване на контрола за законосъобразност.

При така установеното съдът приема, че в случая не са налице материалноправните предпоставки по чл. 171, т. 1, б. б) ЗДвП за поддържане на процесната принудителна административна мярка. Макар заповедта да е издадена поради отказ на водача да бъде изпробван с тест, по делото е безспорно установено, че на жалбоподателя е бил издаден талон за медицинско изследване, който той е изпълнил своевременно, като е дал биологични проби за химико-токсикологично лабораторно изследване. При наличие на извършено изследване от кръвна проба, чийто резултат е отрицателен за наркотични вещества, и при изричното правило на чл. 171, т. 1, б. б) ЗДвП, че установените стойности при такова изследване са определящи, съдът приема, че материалноправното основание за прилагане на мярката не е налице. Поради това оспорената заповед е издадена в противоречие с материалния закон и не съответства на целта на закона.

По изложените съображения съдът приема, че оспорената заповед за прилагане на принудителна административна мярка е незаконосъобразна и следва да бъде отменена.

При този изход на спора и на основание чл. 143, ал. 1 АПК в полза на жалбоподателя следва да бъдат присъдени сторените по делото разноски в общ размер на 365,11 евро. От представения списък и приложените доказателства се установява, че жалбоподателят е заплатил държавна такса в размер на 5,11 евро и адвокатско възнаграждение в размер на 360 евро, представляващо

половината от договореното и платено възнаграждение по Договор № 6660/26.01.2026 г. Възражението за прекомерност не отговаря на изискването за мотивираност, установено в чл. 78, ал. 5 ГПК. При липса на конкретни съображения относно несъразмерността на претендираното възнаграждение съдът не дължи извършване на преценка за неговата прекомерност.

Предвид изложеното и на основание чл. 172, ал. 2, предложение второ АПК, Административен съд – София-град, III отделение, 17 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № GRAM-1808612 от 25.01.2026 г. на младши автоконтрольор към Отдел „Пътна полиция“ в Столична дирекция на вътрешните работи.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи, [населено място], [улица], да заплати на А. П. Я., ЕГН [ЕГН] с адрес в [населено място], [улица], ет. 5, ап. 15, разноски по делото в размер на 365,11 евро (триста шестдесет и пет евро и единадесет евроцента).

Решението не подлежи на обжалване на основание чл. 172, ал. 5 ЗДВП.

Препис от решението да се изпрати на страните на основание чл. 138, ал. 3 АПК.

СЪДИЯ: